

Nr 1015

Av herr **Johansson** i Skärstad m. fl., om förkortning av arbetstiden vid kontinuerlig drift.

Arbetstidens längd regleras genom såväl lagstiftning som avtal. Lagstiftningen anger endast vissa huvudprinciper beträffande arbetstidens begränsning, medan avtalen innehåller den efter varje arbetstillfälle avpassade och i detalj ingående regleringen. Intentionerna från statsmakternas sida är nu att lagstiftningen skall göras mera omfattande.

Den genomgående principen i LO-avtalen är att den ordinarie arbetstiden vid dagarbete, tvåskiftsarbete och treskiftsarbete med söndagsuppehåll skall utgöra 42,5 timmar per vecka. Vid treskiftsarbete utan söndagsuppehåll (= kontinuerlig drift) är arbetstiden 42 timmar per vecka. Detta innebär att arbetstiden för den som är sysselsatt i kontinuerlig drift i realiteten är längre än för den som har dagarbete, tvåskiftsarbete och treskiftsarbete med söndagsuppehåll, om hänsyn tas till alla helgdagar. För dagarbetarna är arbetstiden i genomsnitt för hela året 40,5 timmar per vecka om hänsyn tas till alla helgdagar. De obekvämlighetsstillägg (ob-tillägg) som utgår är motiverade av arbetstidens förläggning, ej av dess längd. Från rättvisesynpunkt är det ej acceptabelt att de som arbetar i kontinuerlig drift har en längre arbetstid än andra. Då riksdagen behandlar proposition nr 5 med förslag om generell förkortning av arbetstiden bör hänsyn i enlighet med det anförda tas till de kontinuerligt skiftarbetandes arbetstidssituation.

Med hänvisning till det anförda hemställes,

att riksdagen måtte besluta om förkortning av arbetstiden för dem som är sysselsatta med treskiftsarbete utan söndagsuppehåll (kontinuerlig drift) så att deras reella arbetstid inte blir längre än för övriga anställda; samt
att vederbörande utskott utarbetar erforderlig författningstext.

Stockholm den 28 januari 1970

Sven Johansson (cp)
i Skärstad

Arne Magnusson (cp)
i Nennesholm

Bengt Börjesson (cp)
i Falköping